

ΤΑ ΝΕΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΕΡΓΑ

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΣΑΝΤΡΑ ΜΙΛΟΒΑΝΟΦ Κίτυ Λερούς.
 ΜΑΡΣΕΛΛΑ ΑΛΜΠΑΝΥ Λιάνα.
 ΣΑΡΑ ΒΑΝΕΛ Γραμματέας.
 ΒΕΡΝΕΡ ΚΡΑΟΥΣ Μπρούκς.
 Α. ΦΡΥΛΑΝΔ Ζάν ντε Ντυβίλ.

Ο ΣΑΡΑ ΒΑΝΕΛ (ως γραμματέας).

‘Ο Ζάν ντε Ντυβίλ έχει καταστροφή και οικονομικά και το μέλλον ορθώνεται μπροστά του απειλητικό. Τι να κάνει; Αισθάνεται πως είναι άχρηστος στην κοινωνία. Για ποιά λόγο να ζήσει στο εξής; Γιατί να μη ξεπερδεί μια για πάντα μ’ αυτή τη ζωή, ή οποία μόνο εξευτελισμός και ντροπή θα έχη τώρα γι’ αυτόν; Αυτό τό σκέφτεται σὲν ταράτσα ενός καφετέρου και συλλογίζεται άκόμη, ότι με μιά σφαίρα θά μπορούσαν να τελειώσουν όλα σχετικώς άθόρυβα. Έν τῷ μεταξύ βγάζει από την τσέπη του τό τελευταίο κραλεζογραμμάτιο, πληρώνει τό λογαριασμό του και φεύγει τρακίζοντας από την χοίρασι και την άπόγνωσι, με την άπόφαση ν’ αυτοκτονήσει.

Μά μόλις βρέθηκε στο δρόμο, ὁ φῶταος ἥλιος τόν έμψύχωσε και τό θάρρος, που τόν είχε εγκαταλείψει, ξαναγύρισε. ‘Όχι, θά έδοξίμαζε την τύχη του άκόμα μιά φορά, θά έρωποινδύνεσε και αυτή την τιμή του και με τη σκέψη αυτή στήθηκε μπρός σ’ ένα από τά πολυτελή ξενοδοχεία τῶν ‘Ηλυσίων Πεδίῶν.

Έχει ζούνησε τό κεφάλι του και έπειτα με άπόφαση προχώρησε μέσα. Δεν ήθελε πιά να πεθάνη, ήθελε να ζήσει, όπως όλοι αυτοί που κατοικοῦσαν σ’ αυτό τό ξενοδοχείο. Θά έπαιζε ένα παιχνίδι τολμηρό, μιά άδιάφορο.

Η ΜΑΡΣΕΛΛΑ ΑΛΜΠΑΝΥ (στο ρόλο της Λιάνας).

Στό σημείο που βρισκόταν δεν είχε τίποτε να χάσει, άπολύτως τίποτε! Και ὁ Ζάν ντε Ντυβίλ έξήγησε ένα δωμάτιο στο ξενοδοχείο. Έπειδή ήταν κομψός και άριστοκρατικής εμφάνισης τοῦ έδωσαν έναν αριθμό και διέταξαν τόν γαρζόντ του άσανσέρ να τόν οδηγήσει στο δωμάτιο του.

Μεταξύ τῶν πλουσίων ένοίκιων τοῦ ξενοχείου ήταν κ’ ένας θεατρώνης τοῦ Μούζικ — Χάλλ, ὁ κ. Μπρούκς, με τό γραμματέα του. Σ’ ένα άλλο διαμέρισμα έμενε ή πρωταγωνίστρια τοῦ θιάσου του, ή Λιάνα, μιά χερτωμένη νέα. ‘Ο θεατρώνης ήταν πολύ γνωστός στόν κόσμο κι’ όλοι τόν έκολάκευαν, γιατί με μιά λίξη του ή μ’ ένα κίνημά του μπορούσε να κάνει έναν άνθρωπο εύτυχη ή δυστυχη. Σκληρός, κτηνώδης, έτρομοκρα-

Η ΣΑΝΤΡΑ ΜΙΛΟΒΑΝΟΦ (στο ρόλο της Κίτυ).

τοῦσε όλους όσους τόν περιστοίχιζαν, οί όποιοι όστόσο τόν επεριοιοῦντο, είχαν την άνάγκη του. ‘Υστερα άπ’ αυτά, ήταν φυσικό να πλέκονται γύρω του μικροραδιογίες. ‘Έτσι ή Κίτυ Λερούς ραδιογούσε διαρκώς τη Λιάνα έλπίζοντας, ότι θά μπορούσε να πάρη τη θέση της ως πρωταγωνίστριας.

Έκείνη την ημέρα ενῶ ὁ κ. Μπρούκς συζητούσε δεχόταν ή άπέροπιτε ότι τοῦ ζητούσαν μπρός στο γραμματέα του, ένα καλό άνθραπακο γλυκό και ειρηνικό, φίλο της Λιάνας, ὁ όποιος δεν έμοιαζε διόλου με τόν κύριο του, ή Λιάνα βρισκόταν μέσα στην αίθουσα τοῦ μπάνιου. Τόσο ὁ κ. Μπρούκς όσο και ή Λιάνα θά ξαφνιαζόντουσαν άν τοῦς έλεγαν, ότι, στο ίδιο σχεδόν διαμέρισμα μ’ αυτούς, ένας άνθρωπος σκεπτόταν ν’ αυτοκτονήσει και ήταν έτοιμος να παίξη τό πάντα για νάβηρ μιά σενίδα σωτηρίας. ‘Ο άνθρωπος αυτός ήταν ὁ Ζάν ντε Ντυβίλ.

‘Ο γαρζόντ τοῦ άσανσέρ, δίνοντάς του τό κλειδί με τόν αριθμό τοῦ δωματίου του, τοῦ έδειξε μιά πόρτα στην όποιαν έπρεπε να μπῆ και ὁ Ζάν ντε Ντυβίλ διευθύνθηκε μ’ άποφασιστικό βήμα προς αυτή. Μπήκε μέσα. Μά ὁ γαρζόντ είχε κάνει λάθος. Τοῦ είχε δώσει τόν αριθμό ενός δωματίου πιασμένου, τοῦ

Παρουσιάστηκε άπάνω στη σκηνή, μεταξύ τοῦ γοητευτικοῦ ὄμιλου τῶν μικῶν χορευτριῶν που εσχημάτιζαν γύρω της σάν τιμητική συνοδεία.

δευτέρου δωματίου της Λιάνας. 'Ο Ζάν ντε Ντυρβίλ έβριζε στην άρχη ένα βλέμμα αφηρημένο γύρω του. Μά ξαφνα τὰ μάτια του τεντώθηκαν γιατί είδε επάνω σ' ένα τραπέζι μερικά κοσμήματα κ' ένα πορτοφόλι γεμάτο τραπεζογραμμάτια. Μιά πάλη άρχισε να γίνεται μέσα του, μὲ σὲ λίγο, άσυνείδητα, με αυτόματες κινήσεις, σὰ νὰ μὴν ήθελε πήρε τὸ πορτοφόλι. Τὸ ένοιωσε νὰ τοῦ φλογίση τὸ χέρι του κ' άξαφνα αναστάθηκε περτοίμος : ένας χλωμός άνθρωπος δροίτος μπροστά του τὸν έκοίταζε. Χαμογέλασε όμως, όταν είδε πὸς ήταν ὁ έαυτός του. Έπειτα έφυγε.

'Η Λιάνα από τὴ μισάνοιχτη πόρτα τοῦ δωματίου τῆς τουαλέτας της είχε παρακολουθήσει ὀλόκληρη τὴ σκηνή. Δέν έκανε οὔτ' ένα κίνημα, δέν έβγαλε οὔτε μιά κραυγή γιατί ὁ τρομος της τὴν είχε άπολιθώσει. Μά όταν πέρασε ὁ κίνδυνος, έπῆλθε ἡ αντίδραση και άρχισε νὰ φωνάζη. 'Η καμαριέρα της παρουσιάστηκε.

— Μὲ έκλεψαν, εἶπε ἡ Λιάνα βλοσυρά. Ένας άνθρωπος μπήκε στοῦ δωματίου μου άπ' αὐτὴ τὴν πόρτα, τὸν είδα ! Πῆρε τὸ πορτοφόλι μου από τὸ τραπέζι κ' έφυγε.

'Η καμαριέρα τηλεφώνησε στὴ διεύθυνση τοῦ ξενοδοχείου, τὸ ὁποῖο άναστατώθηκε, μὰ τοῦ κάκου. 'Ο Ζάν ντε Ντυρβίλ βρισκοτανε πιά μακριά.

Μέσα στοῦ φωτισμένο δρόμο από τὰ διαλείποντα φῶτα τῶν διαφημίσεων, ὁ κλέφτης έβράδιζε γρήγορα. Δέν άκουγε, δέν έβλεπε τίποτε. Τραβοῦσε κατ' εὐθείαν έμπρός, σὰ χαμένος, σὰ μεθυμένος. Μά ὅσο προχωροῦσε ἡ κίνησις τοῦ δρόμου, ὁ δροσερός αέρας πὸν χάιδνε τὸ πρόσωπό του, έφώτιζαν τὴ σκέψη του.

Τι είχε κάνει ; 'Υπὸ ποίαν έγκληματικὴ έπίδοση είχε ένεργήσει ; Τότε ὁ έφιόλης του άρχισε. Σὲ κάθε κραυγή, σὲ κάθε ήχο πὸν άκουγε σκιρτοῦσε. Νόμιζε πὸς άκουγε τὴ φωνή : «Κλέφτης !... Κλέφτης !...». 'Ο Ζάν ντε Ντυρβίλ ήταν ένας κλέφτης.

Στάθηκε άπελιτισμένος, στοῦ πρώτου κατάρτημα πὸν βρέθηκε μπροστά του. Πῆρε τὸν τηλεφώνω, ζήτησε στοῦ ξενοδοχείο τὸ διαμέρισμα τῆς Λιάνας. Σὲ λίγο ἡ πρωταγωνίστρια φάνηκε στὴν άλλη άρχη τοῦ σύρματος.

— Δεσποινίς, τῆς εἶπε, έχω σὰ χέρι μου τὸ χρηματικὸ ποσὸν πὸν σὰς έκλάπη.

— Φέρετε το εἰδῶ τότε, τοῦ απάντησε ἡ Λιάνα.

— Μά θὰ ήθελα νὰ σὰς βρῶ μόνη... νὰ σὰς έξηγήσω πὸς συνέβη ἡ κλοπή.

— Φέρετε μου τὰ χροήματα και μὴν ανησυχῆτε καθόλου, απάντησε ἡ Λιάνα.

— Έρχομαι και σὰς εἰσαριστώ, εἶπε ὁ Ζάν και ξαναγύρισε στοῦ ξενοδοχείο.

Τότε γεμάτος ντροπή και τύψεις, ὁ Ζάν

έξομολογήθηκε στὴ Λιάνα τὴν ἀλήθεια. Τῆς μίλησε γὰ τὴν κακή του ζωὴ, γὰ τὰ έξοδά του, γὰ τις άσωτείες του, χωρίς νὰ ξεγιάση τίποτε. Μιλοῦσε με ειλικρίνεια, χωρίς νὰ τολμᾷ νὰ κοιτάξη στοῦ πρόσωπο τὴ Λιάνα, μὰ εκείνη είχε καταλάβει και με συμπόνια, άποφεύγοντας νὰ τὸν θίξη στοῦ παραμυρῶ. Άρχισε νὰ τὸν παρηγορῆ. Έδικαιολογοῦσε μέσα της τὴν πράξη του και ήθελε μάλιστα νὰ τὸν συνδράμη.

Έτσι από τὴν τραγικὴ αὐτὴ συνάντηση γεννήθηκε τὸ άγνόητο, τὸ συγκινητικώτερον εἰδύλλιον κ' ὁ Ζάν ντε Ντυρβίλ άποφάσισε νὰ παίξη στοῦ Μούζικ Χάλλ, ὅπως και ἡ φίλη του.

Μά τὸ αἰσθημα αὐτὸ πὸν πλημμυροῦσε τὴν καρδιά τῆς Λιάνας προσέζουσε στοῦν έρωτα τοῦ τρομεροῦ Μπρούκς ὁ ὁποῖος από καιρὸ έζυγνοῦσε τὴν πρωταγωνίστριά του. Τὴν άγαποῦσε από μικρὴ και μ' ὄλον πὸν αὐτὴ τὸν είχε άποθήσει, έντοῦτος εκείνος διατηροῦσε κάποια έλπίδα. 'Όταν ὁ Μρούκς έμαθε ὅτι ένας δεσμός τρομερός και δυνατός συνέδεσε τὴ Λιάνα με τὸν Ντυρβίλ άπεφάσισε νὰ τοῦς εκδιικήθῃ σκληρὰ και τοῦς δύο. Πρώτα τὴ Λιάνα και ὕστερα τὸ Ντυρβίλ.

Καὶ άκριβῶς μιά ευκαιρία παρουσιάστηκε, τὴν ὁποία ὁ Μπρούκς δέν άφησε νὰ τοῦ ξεφύγη. 'Ο διεθυντής τοῦ Μούζικ—Χάλλ, στοῦ ὁποῖον έπαίξε ἡ Λιάνα, δανείστηκε χροήματα άπ' αὐτόν, τὰ ὁποία ὁ Μπρούκς τοῦ έδωσε ὑπὸ τὸν ὄρο, ὅτι θ' άφαιροῦσε τὸ ρόλο τῆς πρωταγωνίστριας από τὴ Λιάνα, γὰ νὰ τὸ δώσει στὴν Κίτυ Λερρόν τὴν αντίζηλό της. 'Η τελευταία γεμάτη χαρὰ γὰ τὴν άπροσδοκῆτη αὐτὴ εὐτυχία της έτρεξε άμέσως νὰ εἰδοποιήση τὸν ἀδελφὸ της, ὁ ὁποῖος δέν ήταν άλλος από τὸ Ζάν ντε Ντυρβίλ. Κι' αὐτὸς ήταν εὐτυχής, γιατί ἡ ζωὴ τοῦ χαμογελοῦσε

'Η ὡραία Κίτυ άρχισε νὰ περιάζη τὸ θαυμαστὴ της.

πιά : είχε ὑπογράψει ένα έπικερδὲς συμβόλαιο μ' έναν άμερικανικό θίασο. Έν τῷ μεταξῷ στοῦ Μούζικ—Χάλλ γινόντουσαν ἡ πρόβες κ' είχε ὀρισθεῖ ἡ ἡμέρα τῆς πρώτης. 'Όλοι οἱ τοῖχοι ἦσαν γεμάτοι ρεζλίμες με τὸ ὄνομα τῆς Κίτυ Λερρόν. 'Η Λιάνα φυσικά ήταν δυσαρεστημένη και ήξερε, ὅτι ὅλα αὐτὰ ἦσαν σκευωρίες τοῦ Μπρούκς, πράγμα πὸν δέν κρατήθηκε και τοῦ τὸ εἶπε. Έκείνος τότε άρχισε νὰ τὴ βρίζη και στοῦ θυμοῦ του, σήκωσε τὸ χέρι του γὰ νὰ τὴ χτυπήσει. Δέν πρόφτασε όμως, γιατί ένας πυροβολισμὸς άντήχησε και μιά σφαῖρα τὸν έξριξε κάτω. 'Ο θάνατος έπῆλθε στὴ στιγμή. 'Ο Ζάν ὁ ὁποῖος εκείνη τὴ στιγμή έμεινε στοῦ διαμέρισμα τῆς Λιάνας είχε άκούσει τὸ τέλος τῆς φιλονεικίας και τὸν πυροβολισμὸ. Οἱ άνθρωποι τοῦ ξενοδοχείου πὸν έτρεξαν τὸν εὑρήξαν μαζί με τὴ Λιάνα μπροστά στοῦ πτώμα. Τοῦς συνέλαβαν και τοῦς δύο.

Μπρός στοῦν ανακριτὴ ὁ Ζάν ισχυριζόταν ὅτι αὐτὸς είχε σκοτώσει τὸ Μπρούκς και πρὸς ἀπόδειξιν, παρουσίασε τὸ ρεβόλβερ του. 'Η Λιάνα πάλι κ' αὐτὴ, ὅτι εκείνη σκότωσε τὸν θεατρώνη. 'Ο ανακριτὴς τὰ είχε χάσει μ' αὐτὰ τὰ ψέγματα τῶν ὁποῖων δέν καταλάβαινε τὴν άφορημὴ, μὰ ήταν βέβαιος, ὅτι ὁ ένας από τοῦς δύο έλεγε ψέγματα. 'Η κατάστασις όμως διεφωτισθῆ όταν τὸν έπληροφόρησαν ὅτι ὁ γραμματεὺς τοῦ Μπρούκς είχε αυτοκτονήση πέφτοντας από τὸ παράθυρο, άφοῦ πρώτα έπέκτωσε τὸν Μπρούκς γιατί τὸν είδε νὰ θέλη νὰ χτυπήση τὴ Λιάνα. 'Ο ανακριτὴς απέλυσε άμέσως τοῦς δύο έρωτευμένους.

'Η Κίτυ Λερρόν ετοιμαζότανε γὰ τὴν πρώτη, όταν έμαθε τι είχε διαδραματισθῆ. 'Η Λιάνα, τῆς ὁποίας είχε πάρει τὸ φόβο, ήταν ἡ άγαπημένη τοῦ ἀδελφοῦ της και μέλους α κουνιάδα της. Αὐτὸ τὴν έκανε ν' άπελπιοτῆ και πήγε στὴ Λιάνα νὰ τῆς ζητήση συγγνώμη. 'Αμέσως οἱ δύο γυναίκες από αντίζηλοι πὸν ἦσαν έγιναν οἱ πιά άγαπημένες φίλες.

Σὲ λίγες ἡμέρες μέσα σ' ένα εκλεκτὸ καλλιτεχνικὸ περιβάλλον γινόντουσαν οἱ γάμοι τοῦ Ζάν με τὴ Λιάνα, εἰς έπισφράγιση ενός έρωτος άγνοῦ και ὡραίου γεμάτου αὐτοθυσία.

'Ο Ζάν είχε γοητευθεῖ από τὰ θέλητρα τῆς Λιάνας.